

LBRIS

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COJOCARU-VULCAN, VASI

Pribeag prin poienile verii / Vasi Cojocaru-Vulcan. -
Apahida : Neuma, 2023
ISBN 978-606-9610-67-1

821.135.1

Vasi Cojocaru-Vulcan

*Pribeag prin
poienile verii*

Poezie

Editura
NEUMA
2023

Am devenit un puț secat.
De țip,
în mine
se va auzi doar ecoul.
Poate doar luna
îmi va mângâia,
uneori,
ruinele ghizdurilor,
fugărind de prin cotloane
umbre...
Uneori
se aud clipocind lacrimi...

Cuprins

POIENILE VERII

*** Trăiesc în cețuri	7
*** De dincolo de codri, de dincolo de vis	8
Fără de patimi	9
*** În fața cireșilor înfloriți	10
*** Unde	11
Germinal	12
*** Ce toamnă!	13
Balada frunzei	14
Înălțarea la iarnă	15
** Iubit e puiul de vânt	16
** Vine înghețul	17
** În mijlocul toamnei	18
*** ...și inima mea, spartă	19
*** Stau și gem sub troian	20
*** Atât de triști	21
*** Am creat lumea aceasta	22
Seve	23
*** Amurg în zăvoi	24
*** Dacă foșnetele frunzelor	25
*** Clopote bat prin pomii din livezi	26
*** Viscol	27
*** Prin cotloanele colibeii mele	28
*** Când privighetorile își scot sufletul	29
*** Rătăcind prin pădure	30

TREZIREA LA DRAGOSTE

Mama	33
Efemeridă	34
Leac pentru singurătate	35
*** Prea urs	36
*** Pe cărarea înspre poienile verii	37
*** Treceai desculță peste miriști	38
*** Din gheață am făurit	39
Doi	40
*** Cu o pensetă	41
*** Femeile-poet	42

Amnezia	43
Zburător	45
*** Undeva	46
*** Soarele cade în hăul asfințitului	47
*** O, moarte!	48
*** Ochii tăi	49
*** Când simți dragostea mea	50
*** Și a venit lângă mine, sub așternutul alb de agonie grea	51
*** Noapte de-armindenii	52
Delir	53
*** Am luat urma pașilor tăi	54
Psalm păgân (I)	55
Psalm păgân (II)	56
Amândoi	57
*** Sunt plecat de prea multă vreme...	58
Poem naiv	59
*** Când caii, în goana lor nebună	60
Armindenii	61
Ca Michelangelo	62
Geneză	63
*** Există un anotimp unde fulgii de nea	64
Toți dorm	65
*** Pe un umăr, fluture	66
Tango desculți	67
*** În ochii tăi moare cerul	68
*** ... Iar visul	69
*** Toamnă	70
*** Între două evantaie mi-ai dansat	71
*** Cu glasul firav	72

PE PRISPA DOMNULUI

*** Ce sunt eu, Doamne?	75
Drumuri prin deșert	76
*** Am murit și-am înviat de-atâtea ori!...	77
*** Tot căzând	78
Peștera	79
*** Câte lumi am străbătut	80
*** Să mă rog Lui?	81
*** Ploaia cădea	82
*** Nu-ți fie teamă!	84
Halucinații	85

*** Lasă amarul zilei	86
*** Sub nuc	87
*** Aș putea dansa cu șerpi veninoși încolăciți pe brațe	88
*** În amurg	89
*** Cântul huhurezului înjunghie noaptea	90
*** Fii pom, fii apă	91
A.T.I.	92
*** Departe, departe	93
*** O, suflete	94
*** E noapte	95
*** În tăcere	96
*** Cerul senin	97
*** Nu-mi pune sufletului aripi!	98
Setea	99
*** În halucinația agoniei mi-ai apărut	100
*** M-am temut de nebunia singurătății	101

ZI DUPĂ ZI

*** Jumătăți de fețe cu zâmbet alb	105
*** Uite-așa trecu prin lume	106
Festivitate	107
*** Aud cum le ticăie ceasurile vecinilor mei	108
*** Scutur de praf	109
*** Pe Prut	110
*** Chomolungma este tot acolo!	112
*** „Adame, unde ești Adame!”	113
Elegie	114
*** Când vei strivi sub talpa sandalei	115
*** Oștiri muiate în oțel și aur	116
*** Crunt ca un cuțit	117
*** Sub privirile satanei	118
Cotidian	119
Mesaj în sticlă	120
*** Zburând prin ceață	121
Cronici	122
Poem serios	123
Lungul drum spre casă	124
Ultimul cal	125
Iconoclast	126
*** Agățată	127
*** Am devenit un puț secăt	128

*Cine poate
iubi mai mult
decât greierii
în pragul toamnei?*

Trăiesc în cețuri.
Din ele se desprind
mirese plânse cu rochii zdrențuite.
Sau poate sunt fantomele orașului
alungate dintre blocuri,
aici,
în pacea poienilor albe?

Tăria votcii îmi cuprinde tandru gâtulejul
ca o iubită flămândă ce mă strangulează
primind ultimul spasm al dragostei mele.
Jertfă.

Paharul gol își dă duhul pe podele
iar mie mi-e tot mai somn și tot mai moarte
și, Doamne, cât drum mai am de umblat
ca să pot ajunge
în raiul părăsit al Siberiei mele!

De dincolo de codri, de dincolo de vis,
lupoasca porni să coboare muntele.
Odată cu zăpezile topite în șuvoaie,
odată cu brizele,
târând după ea soarele,
cobora lupoasca spre mine.

Blana ei jilavă mirosea
a seve zălude, a cald, a poieni trezite,
a pământ mirosea blana ei,
stârnind freamătul nerăbdător al pădurii.
Alerga să-mi întâlnească visul
hrentuit de cețuri și ploii spăimoase,
de molime și patimi,
zdreața de vis destrămat în negurile iernii agonice,
lungă și albă cât veșnicia.

Și-l va întâlni, și se va hrăni hulpav din el
ca dintr-o inimă de pui abia fătat
în care țipă viața, pasăre speriată.
Apoi va urca muntele
ducându-mi visul cu ea,
smulgându-l din agonia acestei ierni
cât mai departe
pe creste,
în soare,
tot mai departe.

Fără de patimi

Salcia din inima mea s-a desfrunzit.
Mângâie cu crengile goale
cicatrici argintii ale unor răni de demult.
A rămas doar tăcerea,
lac în amurg
în contemplația cerului încremenit.
Dar poate cineva să spună
că a văzut vreodată un lac zâmbind?
Poate doar în nopțile invadate de milioane de stele
când adâncurile sale freamătă
stârnind mici valuri care se sparg de țărături
asemeni unor zâmbete frânte.

În fața cireșilor înfloriți
am uitat de timp.
Ici, colo,
căzând tăcut,
câte o secundă.

Unde
să te duci
când
ești doar
o stea căzătoare?

Zăpada
a acoperit ciulinii câmpiei.
În pat asudat de pământ
bobul de grâu visează
la potirul în care își va întâlni vinul
și astfel întrupând amândouă Hristosul,
bună alinare pentru cei loviți
de toate ușile palatelor.
Rămân
sub zăpezi să se topească
urmele roșii
ale tălpilor fecioarelor secerătoare,
și, în copacul dătător de umbră și dezmierd,
aninată,
o doină oftată.

Ce toamnă!
Polenul soarelui
te-a prefăcut în pădădie!
Mai stai!
Nu te da jertfă vântului,
destrămându-te!

Balada frunzei

Credeam că-i veșnică!
La fel și vara!
Atunci când i-am auzit oftatul
stârnit de vântul dănțuitor prin codru.
Pe munte, i-am ascultat cântatul,
când buze arse de păstor o sărutau
trecându-i doru-n clorofilă
am plâns-o mult
când, veștedă, fragilă, plutea
pe-oglinda izvorului din stâncă.
Murise vara,
a murit și ea, lăsându-mă mai trist și mai sărac,
mai singur.

Înălțarea la iarnă

Niciodată
pădurea n-a țipat
atât de tare
de plăcerea sfârșitului de toamnă!
Niciodată
soarele n-a ars
atât de blând
precum o candelă agățată la icoanele cerului!
Niciodată
nu m-am simțit mai înflorit,
gătît ca un mire,
așteptând, fremătând, iarna!